

სალამური

სად ხარ, ჩემო სალამურო,
ხმატკბილო და საამურო,
რომ შენის ხმით ჩრდილოეთში
ქართველს გული გამიხურო!

როცა მწყემსი გიპყრობს ხელში
და გაკვივის მთა და ველში,
ტკბილსა ხმასა ცაში ჰკარგავს
და სევდისასდმავს ქვესკნელში,

მაშინ ფიქრი ჩემი შენს ხმას
გარს ეხვევა, ვით ძმა ძმას
და შენი კვნესით მაგონებს
საქართველოს მწარე მოთქმას:

ხან სპარსელნი აკვნესებენ,
ხან თურქები აოხრებენ,
ხან სკვითები, დროს შერჩევით,
მყუდროებას უშფოთებენ!

მაშ, უწყალო სალამურო,
მტირალო, არსაამურო,
რად მსურს შენი ხმა ვისმინო
და ქართველის ბედს მოვემდურო?!

მაგრამ ზოგჯერ რომ ტკბილი ხმა
სანუგეშოდ მქჳფრენს აღმა
და ჩემთ გიჟთა ოცნებათა
ხარბად ინთქავს უფსკრული ღრმა,

თავგანწირულს მამულის მცველს
წარმოვიდგენ მაშინ ქართველს:
მტერს შეჰყვირის: ნჰკა მაგასა!ნ
გამოსული ბრძოლისა ველს.

აბა ეს ხმა სალამურო,
ტკბილხმოვანო საამურო,
აროდეს არ მომყირჰდება,
ძალგიძს მუდამ მომაწყურო!

ქართულად ჰკვნეს, ქართულად სტვენ,
ქართველის გულს ამით ალხენ,

ხასიათს და ჩვეულებას
წინაპართა გვაგონებ ჩვენ.

მაგრამ, ჩემო სალამურო,
გრძნობით მსტვენო, საამურო.
ადარავინ გიგდებს დღეს ყურს,
სჯობს, ისევ მწყემს ემსახურო!...

1861 წ.